

tzw. suszu gałęziowego w koronie (określanego procentowo) oraz uszkodzenia (powierzchniowe i wgłębne) pnia. Podawano również informację dotyczące zaburzeń statyki drzewa, pochylenia pnia oraz obecności na pniu lub w koronie owocników grzybów i śladów żerowania owadów, a także innych uszkodzeń.

Na podstawie dokumentacji archiwalnej i szczegółowej inwentaryzacji drzewostanu przeanalizowano także dawny układ kompozycyjny parku. Pozwoliło to na zaprojektowanie gospodarki drzewostanem uwzględniającej odtworzenie w znacznym stopniu dawnego układu (polany, osie widokowe, solitery), jednakże z uwzględnieniem nowych uwarunkowań (brak zabudowy pałacowej, wprowadzona obca substancja – zabudowa jednorodzinna w granicach parku) oraz konieczność zachowania optymalnej struktury wiekowej drzew w celu zachowania ciągłości drzewostanu.

1.3. Literatura

Ewidencja parków i ogrodów w byłym powiecie kluczborskim - park Wierzbica Dolna, 1976, Instytut Kształtowania Środowiska. Oddział we Wrocławiu. Zakład ochrony środowiska w Opolu, Opole.

Inwentaryzacja. Park w Wierzbicy Dolnej. Kosztorys na prace porządkowe i trzebież niepożądanych drzew i krzewów, 1999, Gruszczyński A., Kluczbork.

Mapa glebowo – rolnicza w skali 1 : 5 000, 1974, IUNIG Puławy.

Matuszkiewicz W., Matuszkiewicz A., Matuszkiewicz J.M. 1997. Potencjalna Roślinność Naturalna [w:] Pawlak W. (red.) Atlas Śląska Dolnego i Opolskiego, Uniwersytet Wrocławski Pracownia Atlasu Dolnego Śląska, Polska Akademia Nauk – Oddział we Wrocławiu.

2. Analiza historyczno-kompozycyjna założenia pałacowo-parkowego

Pierwsze liczące się wzmianki o właścicielach okolicznych dóbr datuje się na 1688 rok, kiedy to z fundacji Melchiora von Studnitz zbudowano kościół. Kolejnymi właścicielami dóbr liczących około 800 ha były w latach 1765 – 1930 rody Franckenberg, Löbbecke, Wollenberg Pacholy i Selicha. W 1930 roku majątek stanowił własność Górnośląskiej Spółki Ziemskiej, gdzie powierzchnia ogólna wynosiła 800 ha, park 2 ha i ogród 2 ha.

Kształtowanie parku rozpoczęło się na początku XIX w. Z tego okresu zachowało się kilka egzemplarzy liczących 150 – 180 lat: lipa drobnolistna, dęby szypułkowe i jesion wyniosły.

Kolejny etap formowania parku miał miejsce w drugiej połowie XIXw. i na początku XXw. Po nabyciu dóbr przez Karola Löbbecke, a następnie przez Gottarda v.Wollenberg Pacholy, nastąpiły kolejne zmiany kompozycyjne i wprowadzenie nowych gatunków drzew. Trzeci etap przekształceń i uzupełnień drzewostanu nastąpił około 1926 roku. Natomiast w okresie na krótko przed wojną, jak i w okresie powojennym nie prowadzono w parku żadnych prac poza cięciami porządkowymi. Obecnie park stanowi własność gminy Wołczyn i zajmuje powierzchnię 1,8 ha.